

VIITORUL ROL

ANCA LEDUNCA

Primi ani de teatru, Anca Ledunca și ea petrecut la Petroșani și la Arad; dar formarea și afirmarea ei se leagă de Teatrul Național din Craiova. Aici, actrița și-a construit cariera cu o exemplară tenacitate și modestie, urcând pas cu pas treptele meseriei. Modul ei de a aborda rolul s-a caracterizat de la început prin maturitatea gândirii, prin sobrietatea mijloacelor. Și, dacă, temperamental, n-a aspirat niciodată la statutul de „vedetă”, ea este azi, incontestabil, unul dintre artiștii pe umerii cărora apăsă răspunderea bunului-nume al teatrului craiovean. Iată, dintre cele peste optzeci de roluri pe care le-a jucat: Sofia și Liuba (*Cri din urmă* de Maxim Gorki), Doamna Higgins (*Pygmalion* de G. B. Shaw), Arhipovna Galcica (*Vinovați fără vină* de Ostrovski), Deborah Harford (*Fire de poet* de O'Neill), Andromaca (*Troienele* de Euripide), Reportera (*Interviu* de Ecaterina Oproiu). După cum se vede, personaje de toate genurile. „bune” și „rele”, de dramă și de comedie, tratate, deopotrivă, cu aceeași se-

rioizitate funcțională, cu aceeași năpădă vădită plăcerea elaborării. Forțarea Anca Ledunca se simte cel mai la largul ei în compoziție, aceea-i însemna, probabil, că natura ei artistică discretă preferă să se retragă în adânc, pentru a da, de acolo, un plus de adevăr personajului. La Gala recitalurilor de la Bacău, ediția 1975, a primit Premiul criticii pentru *Nu, eu nu regret nimic* biografia Edithi Piaf, iar la Festivalul Toamna teatrală la Botoșani-1978, a fost distinsă pentru rolul Zoia din *Găștele* de Al. Kirilescu.

În viitoarea premieră a Naționalului din Craiova, Anca Ledunca va interpreta rolul Mașei Zentova, în *Jocuri crude* de Aleksei Arbuzov. Regia: Remus Mărgineanu.

„Mașa, în vîrstă de 40 de ani, mamă a doi copii, este inginer geolog. Orfană de mică, a fost educată în principiu ca singura fetei în viață este munca. Pasionată de meserie, de cercetare, de prospectare, are curajul de a-și lăsa fetița nou-născută și de a pleca în taiga. Fiee voluntară, tenace, ea consideră normal, într-o societate modernă, să-și afirme independența față de bărbat. Cu și celelalte personaje ale piesei, își exprimă părerile fără nici un fel de ascunzis. Aceste trăsături, precum și fanatismul muncii, îi periclitează viața de familie (e la a treia căsătorie). N-aș vrea să pară un personaj schematic; fmi explic structura ei sufletensă atât prin împrejurările dure ale copilăriei ei, prin educația primită, cit și printr-o mișcărie nativă.

Mi-e puțin teamă de rol, pentru că mi se pare la antipodul firii mele: e un temperament oarecum excentric, grefat pe un psihic complex, o natură care trece instantaneu de la disperare la veselie și viceversa, cu un firesc care mi se pare... nefiresc, pentru o asemenea femeie, cu o muncă de asemenea răspundere; însemnă că, de fapt, adevăratele ei sentimente se pot desluși numai explorînd în subtext. Piesa lui Arbuzov mi se pare foarte interesantă și pentru că pune o problemă universal valabilă: conflictul dintre generații. O posibilă punte ou alte experiențe ale mele — Mașa seamănă puțin cu Reportera din *Interviu* de Ecaterina Oproiu”.

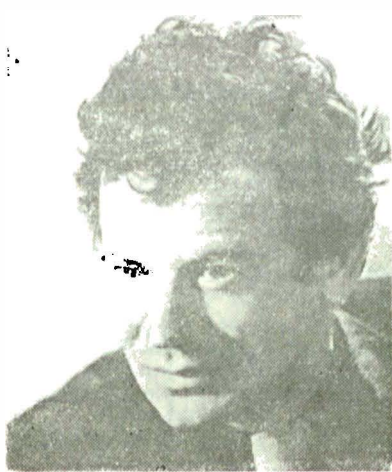
Un nou recital Tudor Gheorghe

Într-una dintre după-amiezele trecute, magazinul „Muzica” fusese, pur și simplu, invadat. Spre marea noastră bucurie, lumea nu se înghesuia să cumpere un nou disc al formațiilor ABBA sau BONNIE M, ci aștepta cu nerăbdare apariția cunoscutului actor craiovean Tudor Gheorghe. Cu ocazia lansării ultimului său disc, *Cinzece*

de dragoste de țară, mensestrelul oferea un micorecital poetic-muzical.

Întîlnirea a fost prefăcută de Romulus Vulcănescu. Apoi, ascultîndu-l pe Tudor Gheorghe recitînd, cu putos de bună calitate, cu o admirabilă trăire, sau cîntînd, în stilul său propriu, sfîșietor,

VIITORUL ROL

VALENTIN URITESCU

Valentin Uritescu a absolvit Institutul de teatru „I. L. Caragiale” în 1963. Negăsindu-și locul potrivit în teatrul brăilean, unde fusese repartizat, se îndreaptă, după cîțiva ani de tatonări, către Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, de al cărui colectiv pare a se fi legat trainic. „Aci, la Piatra, am avut norocul de a întâlni oameni deosebiți, care mi-au înfrumusețat drumul, în viață (nu-s prea prețioși?) și pe scindură: Ion Cojar, Romulus Vulpescu, Eduard Covali; iar de la regretatul Ion Coman, directorul de atunci, am învățat să fiu conștiincios, disciplinat, muncitor și ambițios”.

Talent comic extrem de original, cu neașteptate inflexiuni grave, călăuzit de o rară intuiție în explorarea resurselor de inedit, fie și ale celui mai neutru, anodin ori uzat rol, el este actorul pe care orice regizor știe că poate centra o distribuție; dar jonecă la fel

de absorbit și înținem rolșor episoade, în cele-brele montări „de echipă” ale trupei piatrene. O nouă fațetă a personalității sale s-a dez-văluit atunci cînd regizorul Emil Mandric l-a distribuit în roluri de dramă: Wirtz (*Dosarul Andersonville* de S. Levitt), Meciotkin (*Vara trecută la Ciulinsk* de A. Vampilov), Kulighin (*Trei surori* de Gheov). Pentru rolul Giles Overreach (*Ră-juiala* de Philip Massinger), Valentin Uritescu a primit mențiune de interpretare la cea de a V-a ediție a Festivalului spectacolelor de teatru pentru tineret și copii.

„La viitorul rol — mai bine zis, la viitoa-rele două roluri — lucrez cu unul dintre cei mai tineri și mai interesați regizori, Ale-xandru Dabija. Tot cu el am colaborat și la *Răjuiala*. Acum pregătește Banul Mihalcea și Andreiaș din Corcova, în următoarea pre-mieră a Teatrului Tineretului din Piatra Neamț, *Mihai Viteazul* de Eugen Mandric și Paul Findrihan.

Spectacolul va încerca să rupă cu moda-litatea de tratare convențională a faptelor istorice. Andreiaș este un personaj pe care se sprijină în mare măsură ideea regizorală și care trebuie să-și găsească neapărat expre-sie actoricească modernă; el este sinteza via a ideii de popor, de masă țărănească; dar, prin aceasta, el pune complicate probleme de relație; e în cauză, la urma urmei, însăși atitudinea noastră față de istorie, reconside-rarea acestei atitudini. Banul Mihalcea, perso-naj istoric atestat, îmi solicită, dimpotrivă, simplitate și realism. Trecerea de la unul la celălalt se va face la vedere. Fragil echilibru! Pășese pe o muchie de cuțit, mereu cu teama ca cele două personaje să nu se confunde. Nu am rezolvat o anume contradicție, ajung la un punct pe care nu-l pot încă depăși: cîștig într-o direcție și pierd în alta. Mereu, pasiunea o ia înaintea discernămintului... Știu că sînt un actor de intuiție, rob momentu-lui... Ce bine ar fi dacă am putea rămîne strălucitori! Nereușita mă face să strîng din dinți, dar, nu mă las...”

Maria Maria

mi-am amintit, cu nostalgie, cîteva dintre mai vechile lui recitaluri (*Carul cu flori*, *Șapte balade*) și dintre rolurile jucate, recent, pe scena Națio-nalului craiovean (*Maria și copiii ei*, *Filizonul pedepsit*); am admirat, încă o dată, această postură ideală de in-terpret dedicat, simultan, Thaliei și Euterpei, fidel, în același timp, strunei și ver-

sului tipărit. De la Mace-donski și Coșbuc pînă la Dumitru Popescu și Ion Ho-ren, începînd cu Tudor Ar-ghezi și încheind cu Mihai Beniuc sau Adrian Păunescu, el străbate o geografie poe-tică inconfundabilă, de înalt cîrat și de mare audiență la public.

Solicitat să repete specta-colul improvizat pe scările

magazinului „Muzica”, inter-pretul și-a cerut scuze, spu-nînd cu sinceritate: „Jerta-ți-mă! Nu pot muri de două ori!”. Și, atunci, am reali-zat că, pentru Tudor Gheorghe, fiecare apariție în public echivalează cu o mică jertfă, fiind un act artistic irepetabil...

Bogdan Ulmu